

* * *

Починаю день Тобою і завершую:
Забуваю не Твої вуста:
В цьому світі будеш завжди першою –
Серцем і Дорогою Листа:

Що писати – що – списати зорями –
Як тремтіти зламаним листком:
Поїздами і швидкими й скорими
В Подорож рушаєм білим Сном

Хай минуться сіроманці-згарища –
Зради за Словами ворожби:
Стежкою і друга і товариша –
Променем безхмарної доби

День Тобою не впаде завершений:
Буде інший – кращий і легкий...
«Стань Любов'ю ніжною і першою»:
«На Земні – і неземні – роки»

* * *

Ні Розум – ні душі – ні Серце –
Не Тіла порух – ні паси:

Самотньо в цих хоралах Перса –
В хоромах пізньої краси

На крайніх вогниках – де – Місто
Втрачає шал – густий Туман:
Твоє калинове намисто –
І Твій неперехопний стан:

Стань в цьому Світі простотою –
Легким продовженням Світлин:
Він вийде – Голуб однострою –
І оmine безкрилий Млин:

Там жорна і мерехти марев –
І нерозпізнані уста:
І тиха Пісня (la cantare) –
І Книга-Читанка пуста...

Веди – веди на ясні зорі –
Неси легку вагу принад:
У Горах виниклих – не горі –
Душа – і Розум: гріх – і Лад

* * *

І причащати – й прихилитись ніщо:
ніщо межу не приведе на кін:
і вдень прийду туманами – і ніччю
на вогник Квітки золотих колін.

Твоя краса: вона втекти не може
від сяєва невпізнаних вершин:
ніяка слава і зірка сторожа
не вбережуть того – Що – пережив:
життя – стежки – багаті візерунки –
нестачі волі – обрії – рядки:
«Візьми мій голос трепетно і лунко
і на крило і на політ руки»

...Твої віконця білі – і далекі:
той подих і вишневий – і терпкий:
пливуть часи та ледь здіймають клекіт
на твій цілунок ніжно торопкий

* * *

Затихнуть голоси... знамення
Від Ваших світлих підошов:
Не називай Любові ймення –
А просто: «Він – уже – прийшов»:
Крізь бруд – загати і покори –
Крізь зброю кам'янистих літ –
Крізь Світлі – а не темні – нори
Тіль майоріти – і не тліть:

В Траві шукав – і все знаходив
Скарби земні в Душі Твоїй...
«Бог знає світ»: «Бог видить Води» –
На площі Нашій Вічовій:
По вістовій Дорозі з Ганку
Летіти променям Низів:
Весь День -- від Ночі і до Ранку
На шальках Снів – і Терезів:

* * *

Розумію Тебе... та німію:
я із Дикого поля – і так:
обіймаю і обрій і мрію –
і метелик в душі і літак:
пролітають часи навіжені –
оминають стежки і поля:
наші рани такі прокажені:
наші близни – в них вітер гуля...

де ж Та кров – де серця і печалі –
де до Тебе початок Ріки:
там ніколи Вогонь не причалить –
і (не) з Книги згорять сторінки

розумію Тебе – розумію:
вже самотнім позначено Шлях –
і зірки паперовому Змію
в спорожнілих – і рідних – полях

* * *

чекай на мене ночі й дні:
і дні і ночі – в прірву Світу:
так добре мовчимо одні
назустріч і Зимі – і літу

мій добрий Янголе глибин –
величних порожнеч і Тиші:
«Тебе не за Любов любив» –
за Голос – Що – спускався з Вищі:
з Трави виходив Він – зела –
шпарин невитихлого Часу
і позбувався Розум зла
на ворухких скрижальях Спасу:
спасенний подих висоти –
Лебідко Вирію впізнана:
цілунок Тиші – і Води
навколо – і між нами стане.

Твій добрий Світ не для сіром –
і не для втіхи переситу:
Любов завжди була Добром –
де Сонце спить – як Місяць світить

* * *

Не жив би без Тебе – а був:
Бувальцем залишиться Вечір: